

Arrest

nr. 147 985 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) met betrekking tot de verzoekende partij en haar minderjarig kind een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Er dient op gewezen te worden dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet bevindt. De verzoekende partij betwist niet dat aan haar een inreisverbod werd betekend. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij het voorwerp is van een inreisverbod, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij aangaande artikel 62 van de vreemdelingenwet, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel, de beginselen van behoorlijk bestuur en het gelijkheidsbeginsel kan dan ook geen afbreuk doen aan voorafgaande vaststellingen.

Ook haar betoog aangaande de artikelen 6 en 8 van het EVRM kan hieraan geen afbreuk doen.

Met betrekking tot voormeld artikel 6 wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Aangaande artikel 8 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geenszins uiteenzet waarin haar familie- of gezinsleven precies zou bestaan. Zij stelt algemeen dat haar familie in België verblijft, maar geeft niet aan om welke verwanten het zou gaan en op welke manier zij met deze verwanten een gezinsleven zou hebben. Zodoende kan zij een schending van voormeld artikel 8 niet aannemelijk maken. Op een privé-leven in België beroept zij zich niet.

Daar waar de verzoekende partij nog verwijst naar een hangend beroep tegen een beslissing aangaande een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat uit de gegevens waarover de Raad beschikt inderdaad blijkt dat zulk beroep hangende is. Er dient echter op gewezen te worden dat zulk beroep de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven.

Daar waar de verzoekende partij kritiek uit op het aan haar op 5 november 2013 betekende inreisverbod, dient erop gewezen te worden dat dit inreisverbod niet het voorwerp van voorliggend beroep uitmaakt, zodat dit betoog niet dienstig is.

Het beroep komt onontvankelijk voor wegens gebrek aan belang."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 20 maart 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 28 mei 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 5 maart 2015 opgenomen grond, stelt één opmerking te hebben: er wordt verwezen naar een inreisverbod dat in 2013 zou zijn afgeleverd en een bevel om het grondgebied te verlaten, maar het beroep van 5 december 2013 tegen die twee beslissingen is niet mee op de zitting gezet. Indien het inreisverbod geannuleerd wordt, is er wel degelijk belang en heeft de vernietiging van de thans bestreden beslissing wel nut. In haar verzoekschrift heeft zij gewezen op het feit dat de afweging tussen het gezinsleven van mevrouw en de noodzaak om een inreisverbod te geven niet is gemaakt: dit kan eventueel tot de nietigverklaring leiden. Zij vindt het vreemd dat deze zaak eerst op zitting komt, de beschikking verwijst naar een inreisverbod dat eerder werd gegeven, het heeft zeker nut om de zaken eventueel samen te voegen om tot een correcte beslissing te komen.

De verwerende partij verwijst naar de beschikking en de nota.

2.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153.761).

2.2.2 *In casu* wijst de verzoekende partij op het feit dat wordt verwezen naar een in 2013 afgeleverd inreisverbod en een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dat het beroep van 5 december 2013 tegen die twee beslissingen niet mee op de zitting is gezet. Zij meent dat, indien het inreisverbod geannuleerd wordt, er wel degelijk belang is en de vernietiging van de thans bestreden beslissing wel nut heeft. Zij stelt dat zij in haar verzoekschrift gewezen heeft op het feit dat de afweging tussen haar gezinsleven en de noodzaak om een inreisverbod te geven niet is gemaakt en dat dit eventueel tot de nietigverklaring kan leiden en dat zij het vreemd vindt dat deze zaak eerst op zitting komt, dat de beschikking verwijst naar een inreisverbod dat eerder werd gegeven en dat het zeker nut heeft om de zaken eventueel samen te voegen om tot een correcte beslissing te komen.

In de eerste plaats dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij met dit betoog blijk geeft van een belang dat slechts hypothetisch is: zij koppelt haar belang bij onderhavig beroep immers aan de nietigverklaring van het inreisverbod waarnaar de thans bestreden beslissing verwijst. De verzoekende partij kan echter niet voorhouden dat dit inreisverbod reeds nietig verklaard werd of met zekerheid zal nietig verklaard worden.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beroept op een belang dat niet actueel is. De Raad wijst in dit verband op het volgende.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 23 oktober 2013 een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, dat haar op 5 november 2013 ter kennis werd gebracht.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...)

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;

(...)”

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

(...)”

Uit de voornoemde bepalingen volgt aldus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de betrokkene – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – zowel de toegang tot als het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden. In voorliggend geval trad het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod in werking op 5 november 2013. De Raad heeft nog geen uitspraak gedaan over het beroep (gekend onder rolnummer 142 242) dat tegen dit inreisverbod hangende is en uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt bovendien niet dat dit inreisverbod door het bevoegde bestuur zou zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij daartoe bij het bestuur een aanvraag indiende conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de vreemdelingenwet dat de aanvraag tot opheffing of opschorting moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat de betrokken onderdaan van een derde land tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Derhalve blijkt dat de verzoekende partij thans onder de gelding valt van een inreisverbod van drie jaar dat tot nader order niet is vernietigd of geschorst door de Raad en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken, opgeschort of opgeheven.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij onderworpen is aan een inreisverbod, waardoor haar *“de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten”* gedurende een termijn van drie jaar wordt verboden, toont de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting niet aan dat in de beschikking van 5 maart 2015 niet het volgende kon gesteld worden: *“In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet bevindt. De verzoekende partij betwist niet dat aan haar een inreisverbod werd betekend. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij het voorwerp is van een inreisverbod, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.”*

De Raad merkt nog op dat de verzoekende partij niet aangeeft op grond waarvan de Raad verplicht zou zijn het onder het rolnummer 142 242 gekende beroep – dat overigens blijkens het verzoekschrift en het administratief dossier tevens betrekking heeft op een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en niet op een

bevel om het grondgebied te verlaten, zoals de verzoekende partij ter terechtzitting aangeeft – eerst of samen met onderhavig beroep te behandelen.

Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting verwijst naar middelen die zij tegen het inreisverbod heeft ingeroepen, dient erop gewezen te worden dat zij dit reeds in haar verzoekschrift heeft gedaan en dat hierop in de beschikking van 5 maart 2015 werd ingegaan. Door louter elementen uit het verzoekschrift te herhalen of te benadrukken, brengt zij geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op heden geen wettig belang kan doen gelden bij haar beroep tegen de thans bestreden beslissing en dat dit beroep geen nuttig effect kan ressorteren.

Met verwijzing naar het bovenstaande en naar de beschikking van 5 maart 2015 dient te worden vastgesteld dat het beroep, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE